

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 6C/100/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716205140
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dalibor Miľan
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2021:6716205140.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom Mgr. Daliborom Miľanom v právnej veci žalobcu T. P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom F. K. XXXX/XX, XXX XX D., občana SR, zast. JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom, AK Zvolen, so sídlom Námestie SNP 70/36, 960 01 Zvolen, proti žalovanému Slovenskej republike - Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý nahradit' žalobcovi škodu vo výške 207,92 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu vo výške 5.097,- Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

IV. Súd n e p r i z n á v a žiadnej sporovej strane náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal voči žalovanému zaplataenia jednak nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo žalovanej čiastky od 30. 03. 2016 do zaplataenia. Súčasne sa domáhal aj náhrady škody vo výške 2.607,97 Eur, ktorá mu vznikla z dôvodu vynaložených nákladov na obhajobu v trestnom konaní. Aj pri tejto sume si uplatnil úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 30. 03. 2016 do zaplataenia; a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

3. Súd vo veci meritórne rozhodol dňa 19. 10. 2017 tak, že žalobu zamietol, majúc za to, že žalobca zmeškal objektívnu 10-ročnú lehotu, keď svoj nárok voči štátu súdu doručil až po jej uplynutí. Proti tomuto rozsudku žalobca podal odvolanie, pričom súd druhej inštancie rozsudok Okresného súdu Zvolen zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie majúc za to, že žalobca nie vlastnou vinou podal predmetnú žalobu po uplynutí 10-ročnej objektívnej lehoty. V ďalšom konaní bolo úlohou súdu prvej inštancie bližšie zistiť, za akých dôvodov boli odročované súdne pojednávania (v rámci trestného konania), ktoré žalovaný spomínal v odvolaní, tiež mal skúmať ako dlho trvalo prerušenie trestného stíhania žalobcu. Zdôraznil, že je potrebné zistiť, či to bol práve žalobca, ktorý spôsobil, že nebolo možné skončiť trestné stíhanie skôr; a teda mal svoj podiel viny na uplynutí 10-ročnej premlčacej lehoty; alebo dĺžka trestného stíhania bola zapríčinená objektívnymi dôvodmi, ktoré žalobca - v postavení obžalovaného - nemohol vlastným konaním ovplyvniť. Toto boli skutočnosti, s ktorými

sa mal prvoinštančný súd vysporiadať z hľadiska princípov vyjadrených v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 72/2010 zo dňa 04. 05. 2010, z ktorého vyplýva, že v súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov, musí súd prihliadať na spravodlivo rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právom a oprávneným záujmom účastníkov konania. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

4. Súd na pojednávaní dňa 20. 02. 2020, na základe návrhu žalobcu na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, vyniesol rozsudok pre zmeškanie; v súlade so zákonným ustanovením § 274 CSP, kedy súd na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie žalobe vyhovie, ak sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a súčasne žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami. Súd prvej inštancie mal za to, že sú splnené obe zákonné podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, a preto v súlade so zákonom rozhodol tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5. Neskôr súd rozhodoval o návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, pričom nezistil objektívne dôvody, aby revidoval svoje pôvodné rozhodnutie, a preto návrh dňa 10. 03. 2020 zamietol.

6. Dňa 17. 03. 2020 podal žalovaný odvolanie proti rozsudku pre zmeškanie a dňa 01. 04. 2020 podal aj odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietnutý.

7. Súd druhej inštancie uznesením sp. zn.: 12Co/43/2020-396 zo dňa 25. 06. 2020 rozsudok Okresného súdu Zvolen zrušil. Ďalším uznesením 12Co/42/2020-413 zo dňa 13. 08. 2020 odvolacie konanie zastavil.

8. Súd po vykonanom dokazovaní, predovšetkým na základe prednesu sporových strán, procesných vyjadrení, replík a duplík žalobcu ako aj žalovaného, listinnými dôkazmi: uznesenia o začatí trestného stíhania ČVS: ORP-417/OEK-ZV-2005 zo dňa 09. 06. 2005, zápisnice o zadržení a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby zo dňa 08. 06. 2005, zápisnice o výsluchu obvineného zo dňa 09. 06. 2005, oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn.: 5T/112/2009-405 zo dňa 27. 02. 2015, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 4To/47/2015 zo dňa 19. 08. 2015, faktúry č.: 2015/016 vystavenej na sumu 2.400,- Eur s DPH, príjmovo-pokladničného dokladu vystaveného Q.. D. M., advokátkou dňa 10. 06. 2009 na sumu 73,42 Eur, príjmovo-pokladničného dokladu vystaveného Q.. D. M., advokátkou dňa 28. 10. 2005 na sumu 4.052,- Sk (134,50 Eur), čestného prehlásenia Y. P. zo dňa 29. 01. 2016, čestného prehlásenia M. V. zo dňa 27. 01. 2016, čestné prehlásenie F. P. zo dňa 29. 01. 2016, žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 08. 02. 2016, odpovede Generálnej prokuratúry SR zo dňa 29. 03. 2016, ako aj ďalších listinných a ostatných dôkazov, zistil tento skutkový stav:

9. Uznesením policajného orgánu OR PZ, ÚJKP PZ vo Zvolene zo dňa XX. XX. XXXX sp. zn.: ČVS: ORP-417/OEK-ZV-2005 bolo podľa § 160 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 31. 12. 2005 začaté trestné stíhanie vo veci za trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005. Dňa XX. XX. XXXX Okresný súd Zvolen vydal príkaz na domovú prehliadku sp. zn.: 4Tp/110/05 s odôvodnením, že v priestoroch domu, kde obvinený T. P. bol prihlásený na trvalý pobyt vo D., F. K. XXXX/XX, ktorej majiteľom bol H. P. P. Y. P., sa nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie. Dňa XX. XX. XXXX prokurátorom Okresnej prokuratúry vo Zvolene bol daný súhlas na vykonanie prehliadky iných priestorov pod ČVS: ORP-417/OEK-ZV-2005, týkajúci sa prehliadky garáže súpisné číslo XXXX, parc. č. XXXX/X B.. P. P. B. B.. T. Y., F. K. XXXX/XX D. a Y. W.Í., súpisné č. XXXX, ktorého vlastníkom bola B.. P. P. B. B.. T. Y., F. K. XXXX/XX D. s odôvodnením, že v uvedených priestoroch sa budú nachádzať veci dôležité pre trestné konanie.

10. Dňa XX. XX. XXXX o 21.05 hod. bol žalobca zadržaný a bola mu obmedzená osobná sloboda. Rovnako bola vykonaná u neho osobná prehliadka v spojení so zápisnicou o zadržení a obmedzení osobnej slobody, podozrivej osoby ČVS: ORP-417/OEK-ZV-2005. Následne bolo vydané uznesenie vyšetrovateľa ÚJKP OR PZ Zvolen zo dňa XX. XX. XXXX pod ČVS: ORP-417/EOK-ZV-2005, ktorým bolo postupom podľa § 163 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 31. 12. 2005 vznesené obvinenie voči žalobcovi T. P., N.. XX. XX. XXXX M. D., A. F. K. XXXX/XX D. ako obvinenému z trestného činu vydierania

podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona účinného do 31. 12. 2005. Voči uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa XX. XX. XXXX podal T. P. na začiatku svojho výsluchu konaného dňa XX. XX. XXXX o 17.10 hod. sťažnosť, o ktorej však prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen procesne predpísaným spôsobom nerozhodol. Dňa 16. 01. 2006 uznesením vyšetrovateľa ÚJKP PZ vo Zvolene bolo podľa § 228 ods. 2 písm. a) Tr. poriadku účinného do 31. 12. 2005 trestné stíhanie proti obvinenému prerušené, pretože nebolo možné pre neprítomnosť svedka, poškodeného Q. Ď. vec náležite objasniť. Uznesením vyšetrovateľa ÚJKP PZ vo Zvolene zo dňa 05. 05. 2009 sa v trestnom stíhaní proti obvinenému pokračovalo, nakoľko pominuli dôvody prerušenia trestného stíhania.

11. Dňa 15. 06. 2009 bola pod sp. zn. 3Pv 445/05-84 podľa § 234 ods. 1 Tr. poriadku prokurátorom Okresnej prokuratúry vo Zvolene podaná na Okresný súd Zvolen obžaloba na obvineného T. P. za trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona účinného do 31. 12. 2005. Dňa 27. 02. 2015 vydal Okresný súd Zvolen rozsudok sp. zn. 5T/112/2009-405, na základe ktorého bol obžalovaný T. P. spod obžaloby pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona účinného do 31. 12. 2005 v celom rozsahu oslobodený. Proti rozsudku prvostupňového súdu podal dňa 24. 04. 2015 prokurátor Okresnej prokuratúry vo Zvolene odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací však uznesením zo dňa 19. 08. 2015 odvolanie prokurátora zamietol. Rozsudok súdu prvého stupňa sa vo vzťahu k osobe žalobcu stal právoplatným a vykonateľným dňa 19. 08. 2015.

12. Následne sa žalobca rozhodol v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uplatňovať zodpovednosť štátu za škodu ktorú mu štát spôsobil. Dňa 08. 02. 2016 žalobca zastúpený svojim právnym zástupcom v súlade so zákonom upraveným procesným postupom vyhotovil žiadosť o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, ktorú adresoval Generálnej prokuratúre SR, ktorá svojim listom zo dňa 29. 03. 2016 žalobcovi oznámila, že jeho žiadosť na náhradu škody je nedôvodná, pretože nie je daný základ uplatňovaného nároku, ktorým by malo byť podľa jeho názoru nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a následne nezákonné uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Žalovaný tvrdil, že trestné stíhanie proti žalobcovi bolo v mene štátu vedené legitímne, pričom štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, aj keď je tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu.

13. S poukazom na neúspešnosť mimosúdnej dohody pri uplatnenej náhrady škody žalobcu voči žalovanému, tomuto nezostávalo nič iné, len sa domáhať sa svojho práva podaním žaloby na súd s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca si uplatnil voči žalovanému náhradu priamej škody, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, spočívajúcou vo vynaložených nákladoch na právne zastúpenie/obhajobu v trestnom konaní a to vo výške 2.607,92 Eur. Uviedol, že trovy obhajoby predstavujú trovy vyfakturované a zaplatené Q.. K. vo výške 2.400,- Eur s DPH a trovy zaplatené Q.. D. M., advokátke v dvoch sumách v celkovom úhrne 207,92 Eur. Pokiaľ išlo o výšku nemajetkovej ujmy 15.000,- Eur, žalobca veľmi stručne poukázal na celkové okolnosti, za akých prebiehalo trestné stíhanie jeho osoby, uviedol že došlo k výraznému našttrbeniu a narušeniu jeho dôvery v orgánu štátu a v justičný systém, pričom negatívny dopad trestného stíhania jeho osoby malo potvrdiť prehlásenie dvoch rodinných príslušníkov a to F. P. - manželky žalobcu, Y. P. - matky žalobcu a osoby M. V.. Žalobca mal za to, že mu vznikla závažná ujma, pri ktorej len samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne zadosťučinením, a preto mu vznikol v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Prečo si uplatnil výšku nemajetkovej ujmy práve v sume 15.000,- Eur, bližšie nešpecifikoval.

14. Splnomocnený zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 10. 12. 2020 veľmi podrobne a extenzívne predniesol, tak právne, ako aj logické dôvody nesúhlasu s podanou žalobou. Okrem iného zástupkyňa žalovaného zdôraznila aj tú skutočnosť, že v inkriminovanej dobe boli proti žalobcovi vedené aj ďalšie trestné stíhania. Bol obvinený rozhodnutím zo dňa 13. 03. 1999 zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 Tr. zákona, ktorý sa mal stať od XX. XX. XXXX F. XX. XX. XXXX a pre ktorý bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 3T 2/2003 zo dňa 11. 05. 2004 oslobodený Oslobodzujúci rozsudok apelačný súd potvrdil svojim uznesením 6To/22/2004 zo dňa 29. 11. 2007. Z uvedeného teda vyplýva, že predmetné trestné stíhanie bolo po určité obdobie súbežne vedené s trestným stíhaním, v rámci ktorého si žalobca uplatnil náhradu škody od rokov XXXX P. XXXX. Rovnako bolo počas predmetného trestného stíhania proti žalobcovi vedené aj trestné stíhanie na území T. T.

pre trestný čin krádeže vlámaním. Nebolo preto možné presne oddeliť, ktoré trestné stíhanie, a v akej miere zasiahlo do súkromného a pracovného života žalobcu, t. j. nie je možné relevantne posúdiť, či je ním uplatňovaná suma dôvodná. Žalobca podstatným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia, pričom priznanie náhrady nemajetkovej ujmy nemôže vychádzať len z abstraktných tvrdení a subjektívnych pocitov žalobcu. Pokiaľ žalobca predložil čestné prehlásenie vyhotovené jemu blízkymi osobami, manželkou, matkou a zamestnávateľom, k tomuto žalovaný uviedol, že žalobca od roku 2005 pracoval u rodičov a potom od roku 2007 začal podnikáť v oblasti reštauračných služieb, keď mal prevádzku označenú ako „A. L. T.“, kde podniká aj v súčasnosti. V rámci podnikania do roku 2007 prosperoval a vykazoval zisk. S terajšou manželkou je vo vzťahu od roku XXXX, takže táto vedela o vedenom trestnom stíhaní voči žalobcovi. V roku XXXX uzavreli manželstvo a v roku XXXX sa im narodilo prvé dieťa. Z uvedeného teda vyplýva, že počas vedenia trestného stíhania žalobca úspešne podnikal, oženil sa, založil si rodinu a býva stále na tej istej adrese, pretože nemal potrebu zmeniť adresu bydliska. Týmto žalovaný preukazoval, že vedené trestné stíhanie nemalo zásadný vplyv na život žalobcu. Žalobca prakticky podnikal v reštauračných službách od roku XXXX, pričom obvinenie v tejto veci mu bolo vznesené XX. XX. XXXX, pričom aj napriek vedenému trestnému stíhaniu sa žalobcovi darilo a dosahoval zisk, hoci všetci o trestnom stíhaní vedeli, ako to on tvrdil. Ziskové podnikanie v T. B. nezodpovedalo žalobcom tvrdenému kompromitovaniu jeho osoby vedeným trestným stíhaním a sťažením jeho spoločenského, ako aj iného uplatnenia. Žalobca taktiež nepreukázal zmenu života pred začatím trestného stíhania v trestnej veci predchádzajúcej tomuto konaniu a po vznesení obvinenia. F. P. - manželka žalobcu sa s ním zoznámila v čase, keď už proti nemu bolo vedené trestné stíhanie, čo u nej nevytvorilo prekážku nadviazať s ním vzťah, zoznámiť ho so svojou dcérou, vydať sa za neho a mať s ním dieťa. Podľa slov žalovaného Y. P. - matka žalobcu nevedela jednoznačne potvrdiť, že dôvodom výpovede žalobcu zo zamestnania bolo práve vedené trestné stíhanie.

XX. M. V. vo svojej svedeckej výpovedi na pojednávaní dňa 19. 10. 2017 potvrdil, že došlo k rozviazaniu pracovného pomeru dohodou so žalobcom, z dôvodu tlaku pre vedené trestné stíhanie, avšak nevedel uviesť rok, kedy k tomu došlo. Nevedel ani špecifikovať o aké trestné stíhanie a pre aký trestný čin sa malo jednať, a teda nie je vylúčené, že k rozviazaniu pracovného pomeru dohodou mohlo dôjsť aj pre trestné stíhanie vedené proti žalobcovi pre trestný čin vraždy, t. j. nie pre trestné stíhanie na podklade ktorého sa domáha žalobca náhrady škody v prejednávanej veci. Pokiaľ sa jednalo o médiá, argumentácia žalobcu, podľa názoru žalovaného, negatívnou medializáciou vedenou v regionálnej a celoštátnej tlači ako jedným s dôvodom vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je irelevantné. Za uvedené nemôže žalovaný niesť zodpovednosť a nemôže byť táto skutočnosť dôvodom priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu absencie príčinnej súvislosti. Žalovaný nemal dosah na tlač v tom smere, aby mohol určovať, čo, kedy a v akom rozsahu bude zverejnené. Podľa názoru žalovaného, si žalobca mal škodu vymáhať práve od dotknutých médií, ktoré zverejnili články týkajúce sa jeho osoby.

16. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platných zmien, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom.

17. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona, zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

18. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

19. Podľa § 5 ods. 3 citovaného zákona, ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

20. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

21. Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

22. Súd vykonaným dokazovaním, predovšetkým na základe predložených listinných dôkazov, ale aj zo samotných prednesov strán sporu mal za preukázané, že dňa XX. XX. XXXX bolo žalobcovi doručené/vznesené obvinenie, ktorý dátum súd považoval za začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby viažucej sa na určené uplatnenie si svojho práva zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žalobcu voči žalovanému. Dňa 16. 01. 2007 bolo vydané uznesenie políciou, ktorým sa trestné stíhanie prerušilo pre neprítomnosť poškodeného svedka Q. Ď. (čl. 14 trestného spisu). Dňa 05. 05. 2009 bolo vydané uznesenie políciou, ktorým sa pokračuje v trestnom stíhaní (čl. 141 trestného spisu). Dňa 15. 06. 2009 bola podaná obžaloba, pričom dňa 27. 02. 2015 bol vydaný rozsudok Okresného súdu Zvolen, ktorým bol žalobca (obžalovaný) spod obžaloby oslobodený. Dňa 09. 06. 2015 pri obvyklom počítaní lehôt uplynula objektívna 10-ročná premlčacia doba. Dňa 19. 08. 2015 Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zamietol odvolanie prokurátora, čím možno konštatovať právoplatné skončenie trestnej veci, v ktorej bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Dňa 09. 02. 2016 bola doručená Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom dňa 29. 03. 2016 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zamietla žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Dňa 27. 04. 2016 začalo občianskoprávne konanie o náhradu škody.

23. Pokiaľ ide o plynutie objektívnej 10-ročnej premlčacej lehoty, súd mal za to, že dĺžka trestného stíhania žalobcu bola objektívna, nebola zapríčinená subjektívnymi prieťahmi žalovaného; čo možno skonštatovať už len prerušením trestného stíhania uznesením polície pre neprítomnosť poškodeného svedka Q. Ď. dňa 16. 01. 2007, keď v trestnom stíhaní opäť vydaným uznesením polície sa pokračovalo dňa 05. 05. 2009 - po viac ako 2 rokoch. Z tohto dôvodu mal súd za to, že táto skutočnosť nemôže ísť na ťarchu žalobcu. Tento postup súdu prvej inštancie je aj právne konformný s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu v uvedení jeho odôvodnenia v zrušujúcom rozhodnutí.

24. Následne sa súd zaoberal zodpovednosťou žalovaného za vzniknutú škodu a jej náhradu. Vecná pasívna legitímácia žalovanému svedčí v zmysle § 6 ods. 1 vety prvej zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Tomuto nasvedčuje aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. 10. 2010 sp. zn. 4MCdo 15/2009, uverejnené v zierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutie súdov SR ako Judikát R 37/2014, kde sa o.i. konštatuje, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávany prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobený nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Predmetným stanoviskom Najvyššieho súdu sa riadil sám Najvyšší súd aj vo svojom uznesení 1Cdo/133/2018, kde zdôraznil, že od publikovania uvádzaného judikátu sa rozhodovacia prax Najvyššieho súdu ustálila v zhora uvádzanom obsahovom kontexte.

25. Pokiaľ išlo o náhradu škody, žalobca si uplatnil túto vo výške 2.607,92 Eur, pričom išlo o súčet platieb u dvoch rôznych advokátov. V prvom prípade to boli trovy obhajoby vo výške 2.400,- Eur s DPH vyúčtované obhajcom Q.. Q. K. advokátom P. D., N. B. Č.. XX/XX a druhá položka vo výške 207,92 Eur predstavovali trovy vyčíslené advokátkou Q.. D. M., t. č. N.. Je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ je obžalovaný zastúpený v trestnom konaní obhajcom, ktorého si sám zvolil nejedná sa o obhajobu „ex off“ , zvyčajne sú tieto služby advokáta odplatné. Pokiaľ išlo o sumu 207,92 Eur, súd mal bez akýchkoľvek pochyb za to, že túto čiastku žalobca advokátke Q.. D. M. uhradil, čo mal preukázané listinnými dôkazmi a to príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 10. 06. 2009 na sumu 73,42 Eur a príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 28. 10. 2005 na sumu 4.052,- Sk (v prepočte 134,50 Eur). Súčet týchto dvoch platieb potom predstavuje čiastku 207,92 Eur (73,42 Eur + 134,50 Eur). Pokiaľ ide o advokátom/obhajcom vyfakturovanú odmenu za poskytovanie právnych služieb - faktúra č.:2015/016 na sumu 2.400,- Eur s DPH, táto listina svedčí len o tom, že Q.. Q. K.Č., P. B. B. N. B. XX/XX, XXX XX D. zapísaný v zozname SAK pod č. XXXX si vyfakturoval voči žalobcovi - T. P., F. K. XX, XXX XX D. za poskytnutie právnych služieb - obhajobu v konaní vo veci vedenej Okresným súdom Zvolen pod sp. zn.

5T/112/2008 sumu vo výške 2.000,- Eur + 20 % DPH - 400,- Eur = 2.400,- Eur. V rámci konania však žalobca súdu nepredložil žiaden právny relevantný dôkaz svedčiaci o tom, že skutočne túto čiastku svojmu advokátovi/obhajcovi aj uhradil. Pokiaľ ide o definíciu pojmu škoda, v občianskej teórii je táto chápaná ako skutočná škoda (damnum emergens) a ušlý zisk (lucrum cessans). Za skutočnú škodu sa považuje majetková ujma spočívajúca v zmenšení majetku poškodeného, ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré by bolo potrebné vynaložiť na to, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu. V podstate možno povedať, že ide vlastne o úbytok na majetku poškodeného. Z uvedeného je zrejmé, že súd môže priznať poškodenému (žalobcovi) náhradu škody len v rozsahu, v akom tento súd preukáže, že mu škoda vznikla. Pretože v predmetnom spore žalobca súd preukázal vznik škody spojených s trovami obhajoby len vo výške 207,92 Eur, súd mu titulom škody priznal len túto čiastku.

26. Pri uplatnenom nároku titulom nemajetkovej ujmy, požadoval žalobca sumu 15.000,- Eur, pričom právne relevantným spôsobom nezdôvodnil požadovanú výšku uplatnenú titulom tejto ujmy. Právny zástupca žalobcu vo svojom procesnom podaní doručenom súdu 15. 04. 2020 označenom ako vyjadrenie k podaniu žalovaného okrem iného uviedol, že žalobcovi sa po začatí trestného stíhania život výrazne zmenil. Zo strany okolia, priateľov, známych, či tretích osôb musel čeliť negatívnym vyjadreniam a prejavom, pričom sa jeho okolie k nemu začalo správať so zvýšenou opatrnosťou, chladne, s odstupom a opovrhovaním. Uvedené skutočnosti však aj po vykonanom dokazovaní zostali len v rovine tvrdenia, pretože žalobca nepreukázal výraznú zmenu jeho života po začatí trestného stíhania, naopak tak, ako tvrdil zástupca žalovaného, aj počas vedenia trestného stíhania, žalobca prevádzkoval reštauráciu, dosahoval zisky, našiel si životnú partnerku s ktorou sa oženil a neskôr mal s ňou dieťa. Taktiež žalobca nepreukázal tvrdenie, že musel čeliť negatívnym vyjadreniam a prejavom známych či tretích osôb, resp. priateľov alebo iných ľudí z jeho okolia. Nepredložil súdu ani svedeckú, ani ústnu, ani nenavrhol vykonať výsluch svedka ktorý by jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb potvrdil jeho útrapy a negatívny prístup jeho priateľov, rodinných príslušníkov, či širšieho okolia voči nemu v čase, kedy bol trestne stíhaný. Taktiež nepreukázal, žeby sa jeho predošlé postavenie v spoločnosti výrazným spôsobom zmenilo. Tvrdil, že z človeka požívajúceho medzi spoluobčanmi všeobecnú úctu sa stal človek, ktorého značná časť ľudí odsudzovala a považovala za kriminálnika. Uvedené však opäť nepreukázal a to dokonca ani čestným prehlásením J.. Q. W., ktorý v tomto prehlásení tvrdil, že so žalobcom boli kamaráti už od detstva, pričom často spolu trávili čas. Obvinenie žalobcu bolo nepríjemnou udalosťou pre ich kamarátstvo, pričom rodičia J.. W. túto skutočnosť vnímali dosť pohoršene a negatívne, pričom ho nabádali k tomu, aby prehodnotil kamarátstvo a zakazovali mu so žalobcom sa stretávať. Súd má za to, že J.. Q. W. ako človek svojprávny a dospelý, by sa mal vždy rozhodovať nezáujate a podľa vnútorného presvedčenia o tom, s kým sa bude kamarátiť a s kým sa kamarátiť nebude, či bude veriť určitým obvineniam pokiaľ je kamarátstvo dlhotrvajúce a pevné, alebo týmto obvineniam bezhlavo nepodľahne. Nejakú vôľu, žiadosť, alebo prikazovanie rodinných príslušníkov súd považoval za právne irelevantné, vzhľadom k tomu, že J.. Q. W. sa mohol rozhodnúť sám a slobodne o tom, či priateľský vzťah ukončí, alebo nie. Medzičasom sa mal dozvedieť o tom, že sa žalobca rozišiel s vtedajšou priateľkou, neuviedol však z akého dôvodu došlo k rozchodu, či z dôvodu vzájomných nesympatií, či z dôvodu určitých charakterových vlastností ktoré sa v rámci vzťahu prejavili u jedného alebo u druhého, či tam bol iný dôvod prečo došlo k rozchodu medzi žalobcom a jeho priateľkou. Taktiež tvrdenie, že sa dozvedel o tom, že žalobca prišiel o prácu v zamestnaní tiež nezakladá stupeň právnej relevancie odcudzovania žalobcu, pretože J.. Q. W. neuviedol, či mal vedomosť o tom, prečo žalobca prišiel o prácu v zamestnaní, či to bolo z jeho zavinenia, alebo zavinenia zamestnávateľa, či to bola dohoda o ukončení pracovného pomeru, alebo výpoveď, prípadne okamžité zrušenie pracovného pomeru a pod. Ak uvádzal vo svojom čestnom prehlásení, že po odstáňovaní sa zo D., keď sa v meste z času na čas objavil, tak to bol už úplne iný vzťah, než mal so žalobcom pred obvinením, je len logický dôsledok toho, že pokiaľ sa dvaja priatelia, známi, alebo kamaráti dlhšiu dobu nevidia a stretávajú sa len sporadicky, je len pochopiteľné, že tento vzťah časom ochladne, zmení sa, prípadne zanikne. Len samotné tvrdenie a odkaz na prax súdov, že v takýchto prípadoch priznávajú titulom nemajetkovej ujmy rádovo vyššie sumy (30.000,- Eur - 50.000,- Eur), je bez právnej relevancie odôvodnenosti nároku žalobcu požadovať práve čiastku 15.000,- Eur. Výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach, je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva.

27. S poukazom na zhora citované zákonné ustanovenia, ako aj vykonané dokazovanie mal súd za to, že vzhľadom na oslobodzujúci rozsudok mu okrem náhrady škody v tomto prípade svedčí aj nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy. Súd výšku nemajetkovej ujmy ustálil na sume 500,- Eur/rok, vzhľadom k

tomu, že žalobca nepreukázal ním tvrdenú značnú mieru zásahu do jeho súkromného a pracovného života tak, ako to uvádzal vo svojich písomných podaniach, nepreukázal ani zásadné ovplyvnenie či zmenu svojich zvyklostí a životného štandardu do takej miery, aby bol súd bez akýchkoľvek pochyb schopný konštatovať, že po vznesení obvinenia bola závažným spôsobom narušená povesť a dobré meno žalobcu na verejnosti, aby súd mohol skonštatovať, že život žalobcu sa výrazným spôsobom zmenil oproti obdobiu, keď nebolo v predmetnej veci začaté voči nemu trestné stíhanie, aby súd mohol skonštatovať, že žalobca čelil negatívnym vyjadreniam a negatívnym priamo zo strany okolia priateľov, známych či iných osôb vo svojom okruhu a aby súd mohol konštatovať skutočnosť, že okolie žalobcu sa k nemu správalo so zvýšenou opatrnosťou, chladom, odstupom a opovrhovaním. Obvinenie bolo žalobcovi vznesené dňa XX. XX. XXXX a rozhodnutím odvolacieho súdu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým žalobca spod obžaloby oslobodený, bolo vydané dňa 19. 08. 2015. Pri vzorci, ktorý aplikoval súd za 10 rokov po 500,- Eur predstavovala suma 5.000,- Eur, za 2 mesiace a 10 dní predstavovala suma 96,77 Eur. Výška nemajetkovej ujmy sa potom ustálila po zaokrúhlení na sume 5.097,- Eur, ktorú súd žalobcovi priznal.

28. V prevyšujúcej časti súd potom žalobu zamietol.

29. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

30. S poukazom na zhora citované zákonné ustanovenie, súd potom rozhodol o trovách tak, ako to vyplýva z výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v 2 vyhotoveniach (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a/ sa týkajú procesných podmienok,
- b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).